

Iwona Pasińska
Autorska koncepcja programu działania
Polskiego Teatru Tańca
na lata 2026-2030:

Czułe kolekcje - afekty i artefakty

Czułe i wyczulone

Kolejny pięcioletni program działania Polskiego Teatru Tańca „Czułe kolekcje - afekty i artefakty”, bazując na wiedzy pozyskanej z użytkowania własnej Siedziby a także wypadkowej ofensywnych zmian otaczającej nas rzeczywistości, zakłada zogniskowanie swojej działalności na czułych interakcjach. Kontynuując dorobek artystyczny, czerpiąc z krótkiego lecz własnego doświadczenia w nowej Siedzibie, dostrzegając spektrum napięć obecnych czasów, dbając o rozwój instytucji obiera kierunek, który poszerza zakres działalności, ale czyni to poprzez mechanizmy wyzwalające empatię. Nasycenie choreograficznych projektów emocjami prowokującymi do współodczuwania zachowań, myśli i motywów działań, a przez to rozbudzania umiejętności rozumienia różnych perspektyw stanowić będą nowe priorytety w działalności Teatru. Włączając w przyszłe lata efekty i osiągnięcia zakończonych programów, których osią kolejno były obszary tego, co indywidualne w podejściu do tożsamości i przynależności oraz tego, co uniwersalne w wartościach relacji kultury i natury, Polski Teatr Tańca podejmie się stymulacji potrzeby bycia razem przy jednoczesnej pielęgnacji tego, co nas różni.

Kultura wpływa na systemy wartości, postrzeganie świata, sposoby myślenia i zachowania wszystkich jej użytkowników. Teatr tańca posiada niezwykle narzędzie do aktywizacji, rozwoju, podtrzymywania, upowszechniania wzorców partycypacji w kulturze. Ponad barierą języka, na pierwotnym poziomie komunikacji taniec i zakomponowany ruch wyróżnia zdolność oddziaływania. W fizyce ruch oznacza odbywającą się w czasie zmianę położenia ciała względem określonego układu odniesienia. Projektowanie ruchu ciała w teatrze - to przewidywanie sensu ruchu wobec układu zmysłów odbiorcy.

Teatr to spotkanie, do którego godzinami, tygodniami, miesiącami, latami przygotowuje się jedna ze stron. Jego istotą jest przepływ wrażeń pomiędzy zebranymi. Twórcy przekazują swoją wizję, publiczność interpretuje. To zjawisko polega na współoddziaływaniu, w którym każdy z uczestników na wielu poziomych relacjach odgrywa własną rolę w ostatecznej konfiguracji przedstawienia. Publiczność w kulturze zaangażowania jest „partnerem w procesie wymiany, który ma miejsce w sferze kultury i sztuki” (Walmsley). Teatr to dialog między różnymi światami - tym fikcyjnym, stworzonym przez artystów i rzeczywistym, reprezentowanym przez widownię. Ten interaktywny charakter sprawia, że teatr, dysponując potencjałem zmiany perspektywy uczestnika wydarzeń, poszerza jego horyzonty. „Nie ważne jak porusza się tancerz, ważne co go porusza.” - sentencja ikony gatunku teatr tańca Piny Bausch, doskonale i wnikliwie charakteryzuje wzorzec proponowanego oddziaływania.

Owe poruszenia są wewnętrznym kolorytem i subiektywnym bogactwem, które w zależności od indywidualnych doświadczeń, stanowi o naszym wartościowaniu i sądach. Epoka, w której dostaliśmy przywilej życia - antropocen nacechowany jest niszczycielską działalnością człowieka. Stajemy jednak u progu periodu wpływów sztucznej inteligencji (AI). Przypuszczalnie

w niedalekiej przyszłości jedyną unikalną cechą człowieczeństwa okażą się emocje. Doświadczać ich, odczuwać, budować, pielęgnować, rozumieć przepływy stanów aktywności mózgu i ciała, to preteksty wspólnych spotkań w teatrze tańca.

Proponowany plan zakłada dekonstrukcję hierarchicznego modelu: twórcy - artyści - widzowie. Przeformułowanie ról poprzez kreatywne (re)konstruowanie ich odbywać się powinno stopniowo, dotyczyć wszystkich działań instytucji i być procesem ukazującym horyzontalność wszelkich składowych. Dalszy artystyczny rozwój orientować w stronę ukazującą różnorodność ludzkich natur w pełnej palecie osobniczych nastrojów i zestrojeń. Taniec, jeśli jest eksplorowany z wrażliwością i zaangażowaniem, ma moc przekształcania indywidualnych doświadczeń i budowania silniejszych, a także harmonijnych społeczności.

Kulturotwórczy potencjał wykorzystany zostanie w pełni dopiero w drugim etapie rozwoju widowni. Pierwszy etap - faza zasięgu - został już osiągnięty (przyciąganie istniejącej lub potencjalnej widowni), drugi etap - faza zaangażowania (stadium partycypacji), której celem jest aktywowanie znaczącego kontekstu realizacji, interakcji i doświadczenia sztuki poprzez różne działania, będzie wdrażany stopniowo, ale systematycznie. Jego wykonanie umożliwią trzy różne poziomy „kontroli kreatywnej”: kuratorski (asystenci widzów i artystów), interpretacyjny (widownia) i twórczy (artyści). Propozycja corocznych działań skoncentrowanych na kształtowaniu zdolności coraz głębszego postrzegania odbiorcy rozłożona jest w czasie i zaprogramowana jako wieloletnia praktyka. Przedkładane artystyczne realizacje pełnospektaklowe oraz partycypacyjne przedsięwzięcia ma cechować funkcja bodźcowania stanów współodczuwania, przyczyniająca się zarazem do rozwoju empatycznego nastawienia zarówno twórców, jak i publiczności.

W poszukiwaniu różnic

Teatr tańca posiada zdolność wchłaniania wszelkich prezentacji sztuk. Charakteryzuje go dążenie do bycia centrum kreacji i ekspresji, otwartego na tworzących, kreujących, występujących. Wrażenia, odczucia, nastroje są budulcem współczesnej podmiotowości, językiem oddziaływania i wymiany, narzędziem w życiu codziennym oraz formalnym. Poprzez jego zdolność znaczeniową, a także orientację wartościującą, staje się uniwersalnym operatorem istotnych procesów społecznych. Poszukiwanie różnic i ich reprezentacji, aby w świecie teatru (fikcyjnym) ukazywać dynamikę napędu ludzkich dążeń, staje się wyzwaniem artystycznym teatru tańca i jego ucieleśnionej pamięci (potencjału przechowywania i projektowania). Obszar spajania - dzieło, obszar jego rozpadu - refleksja to jeden zbiór, który powinien być zakotwiczony w przepływie wzajemnych influencji.

Kultura jest formą świadomości społecznej, metodyką jej rozwoju będzie działalność artystyczna, edukacyjna i partycypacyjna. Wielopłaszczyznowa stymulacja kultury zaangażowania jest naturalnym, adaptacyjnym etapem Polskiego Teatru Tańca. Taniec i ruch pełnić w nim będzie funkcję medium, którym uchwyci i wyrazi różnice (korzenie, wpływy, style i techniki). Zadaniem nowych premier jest poszerzać rozumienie tego, co nas dzieli i przybliżać do tego, co może nas łączyć. Jednocześnie zapewniać atrakcyjny artystyczno-estetyczny wymiar przedsięwzięć. Imperatyw nacechowania emocjami każdego artefaktu choreograficznego spajać tradycyjnie już będą roczne idiomy. Kolejno zaplanowane twórcze obszary:

2026 - kolekcje **sentymentów**

2027 - kolekcje **marzeń**

2028 - kolekcje **fantomowych bóli**

2029 - kolekcje **emocji**

2030 - kolekcje **strat i braku**

czerpiąc z kolorytu ludzkich małych i dużych rozedrgań interpersonalnych, pozwolą zrealizować przedkładany program. Czułe nastawienie w kreatywnej eksploracji różnic ma wywoływać wzajemne zrozumienie i empatyczne postawy, tym samym inicjować taneczne kolekcje ludzkich afektów.

Teatr planuje utrzymanie eksploatacji na poziomie 70 pełnospektaklowych pokazów rocznie. Jednak zorganizowanie ich zostanie rozłożone na cały rok: od stycznia do grudnia, utrzymując podział 44-50 spektakli w Siedzibie, 6-8 na objeździe w Polsce, 4-6 poza granicami oraz 12 spektakli gościnnych. Nowością będzie włączenie miesięcy wakacyjnych (lipiec, sierpień) w regularną ofertę prezentacji programu artystycznego. Potencjalny widz pozostający w mieście lub okolicach znajdzie więc szereg działań mogących zaspokoić jego potrzeby na kontakt z kulturą taneczną. Dotychczasowa realizacja poprzednich programów pozwoliła na stworzenie atrakcyjnego wyboru (spektakle, filmy, warsztaty, festiwale, konkursy). Obecnie w programie stale prezentowanych jest 17 tytułów, w tym 2 dla dziecięcego widza oraz 8 filmowych projektów choreograficznych. Grupy odbiorców regularnego repertuaru to: widzowie dorośli (w tym seniorzy), dzieci 0-3, dzieci 6-10. Na sezon 2025/26 zaplanowana została premiera spektaklu dla dzieci w przedziale wiekowym 4-6. Trwale zakotwiczone w kalendarzu zostały daty festiwalowe: druga połowa kwietnia (Międzynarodowy Festiwal Teatrów Tańca „Granice natury - granice kultury”) oraz pierwsza połowa grudnia (Festiwal i Międzynarodowy Konkurs „1 strona/1 spojrzenie/180 sekund”). Również co roku w okresie wakacyjnym wydarzają się filmowe laboratoria. W 2024 roku Teatr po raz pierwszy zrealizował widowisko z udziałem (w rolach wiodących) 15 seniorów, będące zapowiedzią nowego kierunku - włączania w artystyczne aktywności wspólnot. Od 2023 roku Polski Teatr Tańca jest partnerem w projekcie „Dancing Histor(y)ies – binding communities and heritage through dance” (id: 101099222 – współfinansowanym przez Unię Europejską w ramach programu Kreatywna Europa), w którym opierając się na zasadach współpracy i zaangażowania lokalnych społeczności poprzez taniec i sztuki performatywne chroni, celebrytuje i waloryzuje dziedzictwo miejsc historycznych. Płynące wciąż z projektu doświadczenia i metodologie (zakończenie w 2026 roku) posłużą w kreowaniu przyszłych partycypacyjnych wydarzeń. Do współpracy nad repertuarowymi premierami Teatr pragnie zaprosić młodych, polskich choreografów, aby promować polskich twórców. Jednocześnie, wzorem pierwszej międzynarodowej premiery z 2024 roku „Toaca” powstałej przy współpracy z czołówką rumuńskich choreografów, co 2 lata zaprezentowana zostanie produkcja przy współudziale trzech choreografów z wybranego kraju (Szwecja, Francja), których wymierną intencją ma być stworzenie jednego spektaklu oddającego kulturowy koloryt kraju pochodzenia.

Trzy obszary programowe spaja jeden strategiczny faktor: poszerzenie grona odbiorców czynnych i biernych Polskiego Teatru Tańca. Nowa partycypacja w Teatrze prowadzona będzie na poziomie lokalnym, krajowym i międzynarodowym. Zakłada jednak fluktuację oraz elastyczność adaptacyjną w sposobach i metodach realizacji. Polska uznawana przez lata za kraj homogeniczny kulturowo i religijnie, stoi dziś przed wyzwaniem transformacji względem zmieniającej się struktury społecznej. Inność wewnętrzna, zewnętrzna (ze względu na pochodzenie, posiadanie, wiek, płeć, sprawność) będzie osławiana przez artystyczne, edukacyjne i partycypacyjne realizacje.

Koncepcja corocznych realizacji artystycznych:

Siedziba, ekrany, eter

I. SPEKTAKLE:

Trzy premiery choreograficzne (3):

- 1 premiera pełnospektaklowa z udziałem zaproszonych realizatorów:

Naprzemiennie: 2026 - Monika Błaszczak, 2027 - kooperacja polsko-szwedzka (trzech choreografów jednego spektaklu), 2028 - polski choreograf/choreografka młodego pokolenia, 2029 - kooperacja polsko-francuska (trzech choreografów jednego spektaklu), 2030 - polski choreograf/choreografka młodego pokolenia

- 1 premiera partycypacyjna z i przy udziale określonych grup społecznych (wspólnoty, grupy wykluczane, grupy wiekowe)

- 1 choreograficzny projekt filmowy z udziałem zaproszonych realizatorów (popularyzacja teatru w globalnej sieci cyfrowej)

Prezentacje spektakli repertuarowych w siedzibie czterdzieści cztery do pięćdziesięciu (44-50). Liczba prezentacji przedstawień oraz zaplanowanych premier wynika z utrzymania dotychczasowej bardzo ważnej roli Teatru - objazdu. Ogranicza on czasowo możliwości pracy nad nowymi spektaklami, nie pozwala zaprogramować częstszych prezentacji w Siedzibie, a jednocześnie musi spełniać i uwzględniać wiele aspektów obecnych realiów (osobowy, ekonomiczny, śladu węglowego, racjonalnego kalkulowania czasu pracy).

II. FESTIWALE:

- Międzynarodowy Festiwal Teatrów Tańca: „Granice natury - granice kultury” (1) ukazujący różnorodne myślenie o tworzywie choreograficznym, jego funkcji i roli (od wartości artystycznych po wartości społeczne); edycje VI-X (1)

- Międzynarodowy Festiwal „1 strona / 1 spojrzenie /180 sekund”; edycje VII-XI (1) ukazujący taniec poprzez medium słowa, obrazu i filmu.

III. POKAZY PREZENTACJI GOŚCINNYCH:

comiesięczne lub skumulowane (do 3 pokazów) prezentacje dwunastu spektakli lub działań artystycznych przedstawicieli świata tańca szczególnie środowisk lokalnych (12).

IV. OBJAZD:

- prezentacja spektakli Polskiego Teatru Tańca w Polsce: sześć do ośmiu przedstawień (6-8), zogniskowanie na najważniejszych polskich festiwalach oraz scenach regionalnych

- prezentacja spektakli Polskiego Teatru Tańca na świecie: cztery do sześciu (4-6), zogniskowanie na pokazach podczas festiwali lub strategicznych scenach (tańca lub performatywnych).

Łącznie spektakli własnych i gościnnych, w siedzibie i na objeździe: 67-73, w tym 1 premiera choreograficznego projektu filmowego.

Koncepcja zadań edukacyjnych

Celem działań edukacyjnych jest nie tylko aktywizacja postaw czynnych czy animacja widowni. Przede wszystkim to praca nad poszerzeniem miejsca tańca w życiu codziennym z równoczesnym poszerzeniem wiedzy na temat sztuki tańca, teatru tańca, jego możliwości i uwarunkowań, a także działanie na rzecz jego równości, dostępności i różnorodności w odniesieniu do powszednich zajęć.

To projekt długoterminowego dialogu opartego na rozwoju zdolności kodyfikowania, dekodyfikowania i negocjowania znaczeń oraz przywłaszczania estetycznych zasad praktyki artystycznej lub występu, uwzględniającym status partnera w edukacyjnych potrzebach szkół i ośrodków wychowawczych.

I. LABORATORIA:

- Twórcze Laboratoria Filmu Choreograficznego (okres letni)

II. PRZEGLĄDY I POKAZY AMATORSKICH GRUP TEATRALNO-TANECZNYCH:

- Przegląd Teatrów Ośrodków Kuratorskich (czerwiec)

III. ZAJĘCIA TANECZNE:

- Otwarte zajęcia tańca (całoroczne, 3 razy w tygodniu)
- Otwarte improwizowane sesje taneczne (1 w miesiącu)
- Zajęcia ruchowe dla grup marginalizowanych / dyskryminowanych (w ciągu w roku: 2-4)
- Zajęcia taneczne dla grup zorganizowanych (w ciągu w roku: 2-4)

IV. WIZYTY STUDYJNE DLA NAUCZYCIELI (raz na 6 miesięcy)

- Spektakl, dyskusja, materiały lekcyjne

V. PANELE DYSKUSYJNE:

- Rozmowy o tańcu publikowane jako podcasty (raz w miesiącu)
- Rozmowy z publicznością przed lub po spektaklu

VI. PRZEGLĄDY FILMU TAŃCA (okres letni).

Koncepcja zadań partycypacyjnych

Ideą zadań jest włączanie poprzez czynny udział określonych grup społecznych (szczególnie defaworyzowanych) na szczeblu lokalnym, krajowym, międzynarodowym. Celem - poszerzenie świadomości różnorodności otaczających nas realiów. Partycypacyjne projekty artystyczne oparte na społeczności to propozycja uczestnictwa inkluzywnego, w którym czas (długofalowość) pozwala budować wzajemne zaufanie, a tym samym dzielić się refleksjami.

I. PARTYCYPACYJNE PROCESY artystyczne z młodzieżą/seniorami/osobami z deficytem sprawności (formuła: regulamin, ogłoszenie projektu, nabór, próby, prezentacja, eksploatacja, ewentualnie udzielenie licencji służącej upowszechnianiu działania)

II. REZYDENCJE artystyczne/producenckie/techniczne (formuła: regulamin, konkurs, wybór, określenie ram czasowych procesu/pracy i prezentacji efektów, planowanie eksploatacji/ pokazów wyniku)

III. WARSZTATY I COACHINGI (formuła: regulamin, ogłoszenie, sprzedaż lub nabór, realizacja, ewaluacja)

IV. KONKURSY - coroczny konkurs o międzynarodowej randze: 1 strona / 1 spojrzenie /180 sekund (taniec w medium słowa, obrazu i filmu; edycje IX-XIV)

V. WSPÓLKURATORSTWO (oferta dla młodych widzów)

VI. (MIĘDZY)NARODOWE TAŃCZENIE na ul.Taczaka (Międzynarodowy Dzień Tańca - 29 kwietnia)

VII. NOCNE/MIEJSKIE STANY KINETYCZNE - comiesięczne spotkania z widzami w siedzibie lub przypadkowym odbiorcą w przestrzeniach otwartych (miasta) prowokujące zaangażowanie w proponowane tematycznie artystyczne działania.

Polityka finansowa instytucji

Obecnymi źródłami finansowania Teatru są: dotacja podmiotowa, dotacje celowe, dotacje pozyskane z grantów lub wniosków, współorganizacja wydarzeń, dochód z biletów i sprzedaży wydawnictw, ryczałty za spektakle, nagrody finansowe z choreograficznych projektów filmowych, odpłatne zajęcia edukacyjne dla dorosłych oraz dochód z prowadzenia działalności kawiarni artystycznej TuTu.

Utrzymanie poziomu obecnej dotacji pozwoli Teatrowi na realizację głównych zadań merytorycznych, utrzymanie siatki zatrudnienia, a także realizację siedemdziesięciu procent założonych celów. Stałe koszty będą stale optymalizowane. Zastosowane w Teatrze rozwiązania technologiczne pozwalają na racjonalną politykę wydatkowania, a tym samym nie zwiększania kosztów eksploatacyjnych (media: prąd, woda, odbiór odpadów). Do stałych miesięcznych wydatków utrzymania wliczane są: usługa ochrony i monitoringu, usługa kompleksowego sprzątania oraz usługi serwisowe (dźwigi, windy, wentylacja, ppoż.). Ich wzrost kosztów wynika z inflacji, ale dotacja o ten współczynnik jest rewaloryzowana.

Wydatkowanie na działalność merytoryczną jest bilansowane stosowaniem zasad racjonalności oraz celowości. Polityka proekologicznego nastawienia oraz recyklingu w każdym obszarze działań pozwala na zarządzanie środkami w sposób oszczędny (stałe monitorowanie cen i wybór najkorzystniejszych ofert), nadający przedmiotom kolejne funkcje (np.: scenografie odzyskuje się w nowych realizacjach lub znajduje inne zastosowanie w siedzibie).

Płynność finansowa Teatru uzależniona jest jednak również od przychodów. Pandemia, wojna w Ukrainie, ale także ogromna rotacja w zatrudnieniu (z wyjątkiem zespołu artystycznego) nie pozwoliły we właściwy sposób rozpocząć nowego rozdziału Teatru we własnej Siedzibie (sezon 2021/22). Wielu mieszkańców Poznania wciąż nie wie, że Polski Teatr Tańca prowadzi działalność przy ulicy Taczaka. Dlatego też, zostaną zintensyfikowane wysiłki w kierunku personalizowania swojej oferty merytorycznej, tak, aby docierała do właściwych odbiorców. Polityka racjonalnego wydatkowania oraz oszczędzania będzie kontynuowana i rozwijana, aby podwyżki cen towarów i usług oraz wzrost płacy minimalnej i minimalnej stawki godzinowej nie miały wpływu na ostateczny kształt poszczególnych działań zarówno artystycznych, edukacyjnych jak i partycypacyjnych. Teatr planuje od 2027 roku prowadzenie regularnej działalności najmu swoich przestrzeni (finansowanie budowy Siedziby z środków unijnych do grudnia 2026 roku uniemożliwia planowanie tego rodzaju przychodów). Obecna wiedza pozwala sądzić, iż będzie to ważny aspekt finansowego wsparcia, pozwalający uzupełniać ewentualne niedoszacowania kosztów z powodu inflacji lub ewentualnych kryzysów.

Ponadto Polski Teatr Tańca będzie kontynuował politykę pozyskiwania zewnętrznych źródeł finansowania: w ostatnich latach Teatr był beneficjentem środków z MKiDN, NIMiT, NCK, IAM, UMWW oraz ambasad i instytutów polskich. Co roku Teatr składa 5-8 wniosków, z których większość otrzymuje ocenę pozytywną, tym samym założone realizacje są wykonywane. Dodatkowo Teatr będzie poszukiwał finansowania we współorganizacji przedsięwzięć artystycznych lub partycypacyjnych, a także nawiąże próby pozyskania prywatnego sponsoringu.

Polityka kadrowa i komunikacji wewnętrznej

Obecna struktura organizacyjna i wynikająca z niej siatka etatów powinna zostać uelastyczniona z uwzględnieniem ryzyka płynącego ze zmiennych okoliczności społeczno-gospodarczych. Przygotowana i wdrażana w początkowym etapie pracy w nowej Siedzibie, okazała się zbyt hermetyczna wobec wymagań Teatru, wynikających z przejścia teatru o profilu objazdowym na teatr stacjonarny z objazdem. Odczuwane braki kadrowe (szczególnie w Dziale Produkcji i Komunikacji) wpływają na spowalnianie tempa realizacji programu. Przeformatowanie struktury organizacyjnej nie wpłynęłoby na liczbę etatów (46.425 - wymagania WRPO do grudnia 2026), ale wewnętrzną obsadę stanowisk. Teatr powinien stopniowo zmieniać proporcje liczby osób w poszczególnych działach. Programowe założenia zakładają wzrost działań partycypacyjnych i edukacyjnych oraz partnerskich. W związku z tym Dział Produkcji i Komunikacji powinien zostać rozbudowany poprzez przeniesienie etatów z Działu Artystycznego, a także posiadać dostosowane do realizacji celów stanowiska. Nowa siatka byłaby również odpowiedzią na realne wymagania scen partnerskich (w tym festiwalu: limity zaproszonego spektaklu do 15 osób łącznie z techniką). Przeformatowanie zespołu artystycznego powinno odbywać się w pięcioletniej perspektywie, uwzględniać rynkowy brak nowych miejsc pracy dla tancerzy, doprowadzić do większej w nim rotacji i zapewnić możliwość pracy wielu artystom. Docelowo zespół artystyczny powinien być wzbogacony o etaty rezydentów (w miejsce stałych etatów). Struktura: tancerze etatowi, tancerze rezydenci oraz osoby obsługujące próby (akompaniator - realizator dźwięku i asystent ds. kostiumów i rekwizytów) jest zdolna zrealizować każdą repertuarową pozycję. Wskaźnik ten pomogą osiągnąć: przekwalifikowanie zawodowe, zmiany na umowy kontraktowe, przejścia na inne stanowisko. W Dziale Produkcji i Komunikacji konieczne jest utworzenie stanowiska asystenta projektów edukacyjnych, łączącego kompetencje producenckie z artystycznymi. Fundamentalnym motywem spajającym działania teatru jest słowo partycypacja - dlatego też powinny pojawić się: kurator / menadżer widowni, kurator / menadżer projektów partycypacyjnych. Przeformatowana struktura organizacyjna wzmocniłaby siły wykonawcze do zadań animacyjnych, edukacyjnych i związanych z nimi obsług technicznych, ponadto tworzyłaby kadrę umożliwiającą stały dostęp do Siedziby przedstawicielom środowisk zewnętrznych.

Ważnym i koniecznym krokiem w rozwoju wewnętrznej komunikacji oraz optymalizacji pracy na poszczególnych stanowiskach będzie również umiejętność korzystania ze Sztucznej Inteligencji. Część zadań (social media, marketing, wnioski, materiały promocyjne i edukacyjne) powinna być przygotowywana z wykorzystaniem Sztucznej Inteligencji. Usprawnieniu pracy i komunikacji wewnętrznej będzie służyć również dalszy rozwój sposobów gromadzenia i zarządzania danymi. Sukcesywne powiększanie wirtualnych, wspólnych przestrzeni (chmury) pozwoli na wydajniejsze administrowanie, ale także efektywniejszą i szybszą pracę.

Obecnie w Teatrze zatrudnionych jest 50 pracowników. Stosunek kobiet do mężczyzn to 31 do 19. Ta duża różnica odzwierciedla rynek pracowników. Pracodawca nadal prowadzić będzie politykę transparentnych i równych zasad wynagradzania, ich znakiem są równe płace w poszczególnych działach na tych samych stanowiskach. Zawarte w regulaminach pracy paragrafy dotyczące etyki w pracy, przeciwdziałaniu dyskryminacji i mobbingowi oraz zasady równego traktowania odzwierciedlają obecne standardy pracy.

Architektoniczna dostępność pozwala na zatrudnianie osób niepełnosprawnych - aktualnie w Teatrze nie pracują osoby z deficytami sprawności, dlatego konieczna jest analiza, dlaczego tak sprzyjające warunki nie powodują zgłoszeń od osób z deficytami sprawności.

Wytwórnia afektów

Siedziba Polskiego Teatru Tańca jest najlepiej przystosowaną do potrzeb wszelakiego rodzaju tanecznych procesów, prezentacji scenicznych, wystaw, pokazów filmowych, warsztatów tanecznych, dyskusji, konkursów, potańcówek, laboratoriów przestrzeni w Polsce. Już od zielonych drzwi - charakterystycznego znaku Teatru - wewnątrz ukazuje swoją otwartość i transparentność. Zmysłom wchodzącego prezentuje się przestrzeń bez barier architektonicznych łącząca przeszłość i przyszłość. Przygotowana do wielu zadań, pełniąca wiele funkcji, zapraszająca i zachęcająca do przebywania. Nacechowana staroświeckością, ale jednocześnie nowoczesna, pochłaniająca energię, dźwięk i światło, jednak oddająca żywiołowość, tonację i lustr. Architektura wewnątrz potęguje wrażenie, że jest to miejsce, w którym pielęgnuje się to, co zastane, odzyskuje to, co utracone, buduje to, co upragnione. Odrestaurowana kobaltowa, dziewiętnastowieczna klatka schodowa, przechodząca w szare, betonowe ściany, łącząc kunszty dawnego rzemiosła ze współczesnym, utrwała przekonanie o łączliwości tworzyw i tkanek, tym samym silnie akcentuje egalitarność miejsca. Kawiarnia, do której można wjechać platformą schodową dla wózków inwalidzkich, foyer z zapleczem sanitarnym (toalety), dwie windy, ogrzewana podłoga tworzą przestrzeń Małego Studia, a zarazem miejsce dla i do wybudzania emocjonalnych artefaktów. Drugą przestrzenią wspólnych spotkań jest nowocześnie zaprojektowane i wyposażone atelier, znajdujące się na pierwszym poziomie. Duże Studio to: sprężynująca, ogrzewana podłoga, mobilna widownia (podstawowy układ 122 miejsca), pętla indukcyjna, zestawy kratownic nad całą przestrzenią i dostęp do dziennego światła. Ponad trzysta trzydzieści metrów kwadratowych powierzchni, którą dowolnie można zaaranżować, tworzy miejsce idealne do pracy procesowej, prezentacji spektakli i filmu tańca. Nowoczesne oświetlenie ledowe, nowoczesne nagłośnienie, kinowy projektor, zestaw pięciu kolorów podłóg baletowych, kompletny zestaw czarnych kulis, horyzonty i cykloramy (w trzech kolorach), ekrany kinowe, w tym panoramiczny, łatwy dostęp do dwóch garderób z wewnętrznymi łazienkami, pomieszczenie socjalne wyposażone w aneks kuchenny (płyta indukcyjna, dwie lodówki, ekspres do kawy, mikrofalówka) oraz dwa pomieszczenia pomocnicze: garderoba gościnna i pokój realizatora dźwięku. Atutem jest również zaplecze wypoczynkowe - na czwartym piętrze budynku znajduje się siedem pokoi gościnnych, każdy z łazienką, a także wspólne pomieszczenie kuchenne, z którego można wyjść na zielony dach. Wszystkie składowe sprawiają, że fizykalna praca, jaką jest taniec, w otulinie zrównoważonych technologicznie i proekologicznych rozwiązań, ma zagwarantowane ponad przeciętne warunki do jej wykonywania. Wartością dodaną tej przestrzeni byłoby jej naturalne otwarcie na projekty niezależne.

Partycypacyjny koloryt

Powyższy program jest kolejnym krokiem rozwoju teatru i jego charakteru, mogącym zaspokajać sens istnienia teatru w ogóle - spotkania ludzi, idei, energii. Europa poszukuje w tańcu korzeni naszej śródziemnomorskiej kultury i jednocześnie wykorzystuje taniec jako narzędzie do

spajania wspólnot, wybudzania empatii oraz kreatywności. Ostatnie lata głęboko zmieniły Stary Kontynent. Postpandemiczne społeczeństwo charakteryzuje obniżony nastrój i poczucie nadmiernego napięcia oraz niepokoju. Wybuchające wojny i kryzysy pogłębiły doznania dezorientacji we własne wartości i cele. Dwie grupy, które spotykają się w teatrze, odczuwają potrzebę zmian. Nieuchronne jest przeformatowanie ich spotkań. Wzajemne wobec siebie potrzeby ukierunkowują się w jedną - wszyscy pragną być czynnymi współuczestnikami teatralnych wydarzeń. Widzowie, publiczność, rezydenci, uczestnicy warsztatów, pasjonaci, zaangażowani w teatr, ale też przypadkowi jego adresaci, dążą do bycia częścią tego, co nazywamy kulturą taneczną. Stymulowanie chwil, które pozostawią trwały ślad w postaci chęci powrotu, łaknienia na kolejne spotkanie z żywym człowiekiem, jego żywiołem emocji, to projekcja kultury, którą Teatr pragnie realizować. Nowe sposoby społecznego zaangażowania w teatr wydają się jedyną alternatywą jego przyszłości. Budowanie kultury poprzez aktywny udział jej wszystkich uczestników, otwarcie przestrzeni dla tych, którzy tego pragną, to stworzenie przestrzeni partycypacji. Miejsca przenikania wzajemnych potrzeb - tych kreujących oraz tych odbierających, miejsca, które uwzględni wspólne doświadczanie poprzez taniec czy ruch wypracowywania potrzeb na kulturę. Kolejne sezony Polskiego Teatru Tańca winny być wyczulone, na otaczające nas zmiany i gwarantować możliwość dostosowywania się do wzajemnych potrzeb i warunków twórców oraz widzów. Teatr tańca jako przestrzeń wspólnotowa, z dystansem lub bez, włączająca zarówno zawodowych tancerzy, amatorów, kolektywy, ale przede wszystkim widza, czyniąc z niego współtwórcę swoich wydarzeń to idea programu „Czułe kolekcje: afekty i artefakty”. Polski Teatr Tańca jako przestrzeń kreatywnych kolekcji marzeń.

Rolą dyrektora w nim jest koordynacja procesami i zadaniami, które wyczuwać nas będą na różnorodność w każdej sferze. Jawi się ona jako rola mediatora pomiędzy wszystkimi zaangażowanymi w procesy pracy i ich odbiory członkami zespołów, publicznością, współuczestnikami wydarzeń. Współprojektowanie, współtworzenie oraz tworzenie horyzontalności to model, w którym każdy z partycypujących będzie zdolny poszerzać świadomość pełnionej własnej roli i jej wykonania we właściwym czasie i miejscu.

DYREKTOR
Iwona Pasińska

